

да поканимъ Турското правителство да се присъедини къмъ този международенъ актъ, който изказваше крайния прѣдѣлъ на нашитѣ миролюбиви настоявания. Но нашитѣ очаквания не се оправдаха; Портата не рачи да чуе единодушното желание на християнска Европа и не се присъедини къмъ изложенитѣ въ протокола заключения.

„Като изчерпахме до край нашето миролюбие, Ний се принудихме да употрѣбимъ по-рѣшителни дѣйствиа срѣщу високомѣрното упорство на Портата. Това се изискваше отъ чувството на справедливостта и отъ чувството на нашето собствено достоинство. Турция съ своето отказване ни кара непрѣменно да се обърнемъ къмъ силата на оржжието“.

Дълбоко проникнати отъ убѣждението, че нашето дѣло е право, Ний съ смиренното си упование на помощта и милосердието на Всевишния, обявяваме на всички наши вѣрноподаници, че е настанало вѣрмето, прѣдвидено отъ Нашитѣ думи, на които единодушно се отзова цѣла Русия. Ний казахме, че ще работимъ самостоятелно, когато намѣримъ това за нужно и когато това поиска честта на Русия. Днесъ, като призоваваме благословението Божие върху нашитѣ войски, заповѣдваме имъ да влѣзатъ въ прѣдѣлитѣ на Турция“.

„Александръ“.

Високопрѣосвещениятъ Павелъ не бѣ успѣлъ още да изговори послѣднитѣ думи на манифеста, великиятъ Царь-Освободителъ душевно трогнатъ отъ тържествеността на момента и отъ величието на драмата, която се захващаше, поронва горещи сълзи за скжпата кръвъ на своитѣ мжжествени и юначни войски. Всички приближени и окржжаещото Го множество